РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

19 март 2009 година*

По дело C-270/07

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 6 юни 2007 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н F. Erlbacher и г-жа A. Szmytkowska, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Федерална република Германия, за която се явяват г-н M. Lumma и г-жа C. Schulze-Bahr, в качеството на представители, подпомагани от адв. U. Karpenstein, Rechtsanwalt,

ответник,

* Език на производството: немски.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н M. Ilešič, г-н A. Borg Barthet, г-н E. Levits и г-н J.-J. Kasel (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н M. Poiares Maduro,
секретар: г-жа K. Sztranc-Sławiczek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 септември 2008 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като не е привела в съответствие с разпоредбите на Общността § 4 от Закона за прилагане на законовите разпоредби относно здравната инспекция на животинското и птичето месо на провинция Шлезвиг-Холщайн (Ausführungsgesetz zum Fleischhygienerecht und zum Geflügelfleischrecht für das Land Schleswig-Holstein) от 12 януари 1998 г. (GVOBl. Schl.-H. 1998, стр. 2, наричан по-нататък „Законът за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн“), Федерална република Германия не е изпълнила или все още не е изпълнила задълженията си по член 1 и член 5, параграфи 3 и 4 от Директива 85/73/ЕИО на Съвета от 29 януари 1985 година относно финансирането на ветеринарните инспекции и проверки, посочени в Директиви 89/662/ЕИО, 90/425/ЕИО, 90/675/ЕИО и 91/496/ЕИО (ОВ L 32, стр. 14; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 5, стр. 12),

изменена с Директива 97/79/ЕО на Съвета от 18 декември 1997 година (ОВ L 24, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 23, стр. 178, наричана по-нататък „Директива 85/73“), както и, след 1 януари 2007 година, по член 27, параграфи 2, 4 и 10 от Регламент (ЕО) № 882/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно официалния контрол, провеждан с цел осигуряване на проверка на съответствието със законодателството в областта на фуражите и храните и правилата за опазване здравето на животните и хуманното отношение към животните (ОВ L 165, стр. 1 и поправка в ОВ L 191, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 58, стр. 216), изменен с Регламент (ЕО) № 776/2006 на Комисията от 23 май 2006 година (ОВ L 136, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 72, стр. 66, наричан по-нататък „Регламент № 882/2004“)

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 От съвместния прочит на член 3, параграф 1, раздел А, буква г) и член 5, параграф 1, буква а), подточка ii), както и от приложение I, глава VIII, точка 40, буква д) от Директива 64/433/ЕИО на Съвета от от 26 юни 1964 година относно здравните условия за производство и предлагане на пазара на прясно месо (ОВ 121, 1964 г., стр. 2012), изменена и кодифицирана с Директива 91/497/ЕИО на Съвета от 29 юли 1991 година (ОВ L 268, стр. 69, наричана по-нататък „Директива 64/433“), е видно, че следкланичните прегледи на прясното месо включват, когато това е необходимо, лабораторни изследвания, при възможност препотвърдени от бактериологично изследване и изследване за наличие на остатъчни вещества с фармакологичен ефект.

3 Директива 64/433 е отменена, с действие от 1 януари 2006 г., с Директива 2004/41/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година за отмяна на някои директиви, отнасящи се до хигиената на храните и здравните условия при производството и пускането на пазара на някои продукти от животински произход, предназначени за консумация от човека, и за изменение на Директиви 89/662/ЕИО и 92/118/ЕИО на Съвета и на Решение 95/408/ЕО на Съвета (ОВ L 157, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 58, стр. 92).

4 По силата на член 4, параграф 1 от Директива 2004/41 позоваванията, включително и на Директива 64/433, се тълкуват така както се четат, в зависимост от контекста в Регламент (ЕО) № 853/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно определяне на специфични хигиенни правила за храните от животински произход (ОВ L 139, стр. 55; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 56, стр. 71), както и в Регламент (ЕО) № 854/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за определяне на специфичните правила за организирането на официален контрол върху продуктите от животински произход, предназначени за човешка консумация (ОВ L 139, стр. 206 и поправка в ОВ L 226, стр. 83; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 56, стр. 132).

5 Видно от съвместния прочит на член 5, параграф 1, букви г) и е), от Регламент № 854/2004, както и раздел II, точки Г и Е от приложение I към него, следкланичните прегледи на прясното месо при необходимост трябва да включват лабораторни анализи, за да се стигне до окончателна диагноза или да се открие наличието на заболявания по животните или на фактори, които биха наложили месото да бъде обявено за негодно за човешка консумация или биха наложили ограничения върху употребата му. Официалният ветеринарен лекар следва също да осигури извършването на другите необходими лабораторни изследвания.

6 Що се отнася до финансирането на разглежданите инспекции и проверки, съгласно член 1 от Директива 85/73 държавите членки гарантират, че се събира такса на Общността, която покрива разходите, извършени при тези инспекции и проверки.

7 Съгласно член 5, параграф 1 от Директива 85/73 таксите на Общността се определят по такъв начин, че покриват разходите на компетентния орган за заплати и социално осигуряване, свързани с инспекционната служба, както и административни разходи, извършени при провеждането на инспекциите и проверките, които може да включват разходи за вътрешно обучение на инспекторите. Всъщност по силата на параграф 3 от този член държавите-членки имат право да събират сума, надвишаваща таксите на Общността, при условие че общата сума за таксите, събирани от всяка държава-членка, не надвишава реалните разходи по инспекцията. Що се отнася до параграф 4 от същия този член 5, той предвижда, че таксите на Общността заменят всички други здравни такси, събирани от националните, регионалните или местните органи на държавите членки за инспекциите и проверките, посочени в член 1 от същата директива.

8 Глава I, точка 1 от приложение A към Директива 85/73 определя фиксираните суми за инспекционни разходи за клане. Начините на финансиране на проверките и инспекциите, свързани с операциите по разфасоване, са предвидени в точка 2 от същата глава. Съгласно точка 4, букви а) и б) от посочената глава I:

„За да покрият повишени разходи, държавите членки могат:

а) или да увеличат фиксираните суми за таксите, определени в точка 1 и точка 2, буква а) за отделни предприятия.

[…]

б) или да съберат специална такса, покриваща реалните разходи.“

9 Член 27 от Регламент № 882/2004 предвижда:

„1. Държавите членки могат да събират такси или налози, за да покрият разходите, направени за официалния контрол.

2. За дейностите, посочени в приложение IV, раздел A и приложение V, раздел A, държавите членки осигуряват събирането на такса.

[…]

4. Таксите, събирани за целите на официалния контрол в съответствие с параграф 1 или 2:

а) не могат да бъдат по-високи от разходите, направени от компетентните органи във връзка с точките, изброени в приложение VI; и

б) могат да бъдат определени като фиксирана сума на база направени разходи от компетентните органи за определен период от време или, в зависимост от случая, като суми, определени в приложение IV, раздел Б или приложение V, раздел Б.

[…]

10. Без да се засягат разходите, произтичащи от разноските, посочени в член 28, държавите членки не събират други такси, освен посочените в настоящия член, за прилагането на настоящия регламент.

[…]“

Национална правна уредба

10 § 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн има следната редакция:

„1) Размерът на таксите за предкланичен и следкланичен преглед, включително и за изследвания за наличие на остатъчни вещества, на трихинелоза и за здравни проверки, се определя на животно, в зависимост от вида; в разфасовъчните инсталации, в които месото се разфасова или обезкостява, той се определя на тон месо с кости.

2) В изчисляването на размера на таксата влизат:

1. заплатите и социалноосигурителните вноски на инспекционните служби,

2. административните разходи, възникнали от извършването на проверките и на инспекциите, към които могат да се добавят разходите за продължаващо обучение на инспекционния персонал.

3) Административните такси се увеличават в размер:

1. до 100 %, когато административното действие е извършено при поискване между 18 часа и 7 часа сутринта, в големите предприятия — между 18 часа и 6 часа сутринта, в събо тен ден след 15 часа и в неделен ден или в дните на официалните празници;

2. до 50 %, когато административното действие е извършено при поискване извън часовете за инспекция или определените за клане дни.

4) […]

Освен таксите, следва да се събират […] суми за следните разходи:

[…]

2. разходи[те] за изпращане за бактериологични изследвания (бактериологични проби, проби за СЕГ и други съмнителни проби, с изключение на пробите за изследвания за наличие на остатъчни вещества […]) и

3. разходи [те] за изследвания на посочените в параграф 2 проби […]“.

Досъдебната процедура

11 Вследствие на подадена жалба, на 21 март 2005 г. Комисията изпраща на Федерална република Германия официално уведомително писмо, с което информира тази държава членка, че според нея § 4, алинея 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн не е в съответствие с релевантните

разпоредби на Директива 85/73 в тълкуването, което ѝ е дадено от Съда с неговото решение от 30 май 2002 г. по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss (C-284/00 и C-288/00, Recueil, стр. I-4611).

12 На 20 май 2005 г. германските власти отговарят на посоченото официално уведомително писмо, че съмненията на Комисията по отношение на правилното транспониране на Директива 85/73 в националното право са неоснователни и че посоченото по-горе решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss в настоящия случай не е релевантно.

13 Тъй като не намира този отговор за задоволителен, на 4 юли 2006 г. Комисията издава мотивирано становище, в което отново излага твърденията за нарушение, съдържащи се в официалното уведомително писмо, и отправя към Федерална република Германия покана да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с това становище в срок от два месеца, считано от съобщаването му.

14 След като посочената държава членка не дава отговор на мотивираното становище, Комисията решава да предяви настоящия иск.

По иска

Доводи на страните

15 Комисията изтъква, че съгласно § 4, алинея 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн компетентните органи на последната могат да събират суми, съответстващи на направените разходи за извършване на бактериологичните изследвания на прясното месо, освен фиксираната сума на

таксата на Общността. А в решението си по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, Съдът бил приел, че както от редакцията на Директиви 64/433 и 85/73, така и от тяхната цел е видно, че разноските, възникнали във връзка с тези изследвания, се покриват от таксата на Общността, събирана от държавите членки на основание на последната директива.

16 Влизането в сила на новата правна уредба на Общността, а именно на Регламенти № 853/2004 и № 854/2004, с действие от 1 януари 2006 г., както и на Регламент № 882/2004, с действие от 1 януари 2007 г, не променило с нищо тази ситуация. Всъщност, от една страна, от редакцията на релевантните разпоредби на тези регламенти било видно, че бактериологичните изследвания все още са част от задължителните здравни инспекции и проверки, разходите за които се покриват от таксата на Общността. За тези изследвания следователно не би могъл да се събира никакъв друг налог освен свързания с тази такса. От друга страна, § 4, алинея 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн бил в противоречие с целта на релевантните общностни разпоредби, като целта на последните била — както Съдът вече бил установил в решението си по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, което може да бъде приложено по аналогия към новата правна уредба на Общността — да коригират нарушенията на конкуренцията, до които биха довели различия в размера на финансирането на инспекциите и проверките. Съществувала обаче опасност тази цел да не бъде постигната, ако определени мерки за инспекция, предвидени от правото на Общността, се отклоняват от така хармонизираната система за финансиране на Общността и могат да подлежат на облагане със специални национални такси.

17 Обратно на това, което изтъква Федерална република Германия, разпоредба като § 4, алинея 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн не можела да се основава на глава I, точка 4 от приложение А към Директива 85/73. Всъщност в решението си по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, Съдът експлицитно бил изключил възможността за позоваване на същия този член 4, буква б), за включване в изчисленията на разходи, направени за бактериологични изследвания, освен фиксираните суми на таксата. В решението по това дело Съдът всъщност бил преценил, че такса, събрана на основание на посочената разпоредба, би трябвало да бъде под формата на фиксирана сума. В конкретния случай обаче не ставало дума за общо увеличаване на фиксираната сума на таксата на Общността, покриваща всички реални разходи. § 4, алинея 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн следователно бил в противоречие с член 5, параграф 4, първа алинея от Директива 85/73.

18 Комисията изтъква освен това, че Решение от 9 септември 1999 г. по дело Feyrer (C-374/97, Recueil, стр. I-5153), на което се позовава Федерална република Германия в подкрепа на своята позиция, в настоящия случай е ирелевантно. Всъщност въпросите, разгледани от Съда в това решение, се различавали в голяма степен от повдигнатите в настоящия съдебен спор.

19 Федерална република Германия поддържа, че Законът за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн е приет въз основа на разпоредбите на член 1 от Директива 85/73, във връзка с разпоредбите на глава I, точка 4, буква б) от приложение A към нея, по силата на които държавите членки могат да събират такса, покриваща реалните разходи във връзка с инспекциите и здравните проверки на кланично месо.

20 Най-напред посочената държава членка изтъква, че таксата, предвидена в Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн за инспекция на животните, подлежащи на клане, и за здравни проверки, не включва разходите за транспорт и инспекция на пробите, взети с цел извършване на бактериологични изследвания. Това всъщност било в съответствие с националното право, съгласно което една такса не би могла в никакъв случай да покрива такива разходи. Следователно било легитимно отделно да се удържат суми, предназначени за покриване на такива разходи.

21 На следващо място Федерална република Германия изтъква, че провинция Шлезвиг-Холщайн не събира като такси за инспекция и проверки на прясното месо нито фиксираните суми, предвидени в глава I, точки 2 и 3 от приложение A към Директива 85/73, нито таксите, целящи да увеличат фиксираните суми, съгласно точка 4, буква а) от същата глава. Не можело следователно да се твърди, както прави Комисията, че посочените суми са събирани „освен“ фиксираната такса на Общността. В това отношение имало много чувствителна разлика между правната уредба на провинция Шлезвиг-Холщайн и разглежданата по делото, приключило с Решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе. Всъщност съгласно точка 32 от посоченото по-горе Решение по дело Feyrer държавите членки биха могли да се възползват, без друго предварително условие, от възможността, която им е призната в глава I, точка 4, буква б) от приложение A към Директива 85/73, при условие че специалната такса не надхвърля реалните разходи. Следователно когато това условие е спазено, биха могли да бъдат

събирани специални такси за различни услуги. Същевременно обаче би следвало, както е в настоящия случай, да не съществува никакво двойно финансиране.

22 Накрая Федерална република Германия поддържа, че § 4, алинея 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн не е в противоречие нито с текста, нито с целта на глава I, точка 4, буква б) от приложение А към Директива 85/73. Всъщност, от една страна, от съвместния прочит на текстовете на различните езици на тази разпоредба било видно, че последната допуска събирането на множество частични такси, както и събирането на кумулирани такси и налози, представляващи „обща сума на таксите“. От друга страна, преследваната от тази директива цел, а именно хармонизирането на базите за изчисляване на таксите, не трябвало да води до хармонизиране на приложимия размер, щом като самата директива предвиждала дерогации, позволяващи на държавите членки да отчитат различните структури на разходите.

23 Посочената държава членка допълва, че всъщност е неизбежно сумата на разглежданата такса да варира във всеки отделен случай, щом като взетите под внимание разходи се различават според условията, съществуващи в кланиците и според видовете инспекции, които трябва да се извършат. Една такса, която има за цел да покрие реалните разходи, се различавала ясно от фиксирана такса по обстоятелството, че в първия случай разходите зависят от съответното предприятие кланица, докато във втория случай тези разходи се събират от всички кланици. Разпоредба като тази по § 4, алинея 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн по никакъв начин не изпадала в противоречие със забраната за надвишаване на реалните разходи за инспекциите, съдържаща се в член 5, параграф 3 от Директива 85/73.

24 Регламенти № 853/2004 и № 854/2004, както и № 882/2004, приложими съответно от 1 януари 2006 г. и от 1 януари 2007 г., не променяли нищо в тази ситуация, тъй като доводите, изтъквани от Федерална република Германия в точки 19—23 от настоящото решение, могат да бъдат приложени по аналогия към тези нови регламенти.

Съображения на Съда

25 Още в самото начало следва да се изтъкне, че в подкрепа на своя иск Комисията изтъква две твърдения за нарушение, изведени от нарушение на задълженията на Федерална република Германия, на първо място, по член 1 и член 5, параграфи 3 и 4 от Директива 85/73, и на второ място, по Регламент № 882/2004.

По първото твърдение за нарушение

26 За да се прецени основателността на първото твърдение за нарушение, е важно предварително да се определи дали Решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, на което се позовава Комисията, е релевантно в настоящия случай и да се отговори на въпроса дали глава I, точка 4, буква б) от приложение А към Директива 85/73 трябва да се тълкува в смисъла, предлаган от тази институция, според която таксите, събирани по реда на тази разпоредба, трябва да бъдат под формата на фиксирана сума.

27 Що се отнася, на първо място, до прилагането по аналогия на Решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, към правната ситуация в настоящия случай, следва да се отбележи, че както Федерална република Германия изтъква, без да бъде оспорвана по този пункт от Комисията, провинция Шлезвиг-Холщайн не събира като такси за инспекциите и проверките на прясното месо, нито предвидените в глава I, точки 2 и 3 от приложение А към Директива 85/73 фиксирани суми, нито таксите, имащи за цел да увеличат фиксираните суми по реда на същата тази глава I, точка 4, буква а).

28 Щом като е установено, че в конкретния случай компетентните национални органи събират само една специална такса, макар и последната да е съставена от различни суми, налага се изводът, че правната уредба на провинция Шлезвиг-Холщайн се отличава по един съществен пункт от разглежданата по делото, приключило с Решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе.

29 От това следва, че решението, възприето от Съда в неговото решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, не може да бъде прилагано по аналогия към ситуация като разглежданата в настоящия случай.

30 Що се отнася, на второ място, до тълкуването на глава I, точка 4, буква б) от приложение A към Директива 85/73, налага се най-напред да се установи, че противно на твърдяното от Комисията, Съдът не е приел в точка 56 от своето решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, че предвидената от тази разпоредба такса трябва да бъде под формата на фиксирана сума.

31 Всъщност увеличенията, визирани от Съда в посочената точка 56, са увеличенията, предвидени в глава I, точка 4, буква а) от приложение A към Директива 85/73, тъй като тази разпоредба е единствената, в която са употребени думите „увеличава“ и „фиксирани суми“. Втората част от посочената точка 56, отнасяща се до възможността, с която разполагат държавите членки, да събират специална такса на стойност, по-висока от таксите на Общността, по никакъв начин не посочва фиксирана сума, а се ограничава да подчини прилагането на тази възможност единствено на условието тази такса да покрива всички реални разходи.

32 От това следва, че посочената такса трябва, от една страна, да не надхвърля сумата на реално направените разходи, и от друга страна, да отчита всички тези разходи, без да може някои от тях да не се вземат под внимание. Следователно тя не би могла да бъде под формата на „фиксирана“ такса в смисъла, в който Комисията разбира това понятие, щом като, както Съдът е установил в точка 52 от своето решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, в самата същност на една глобално фиксирана такса е в определени случаи да надвиши реалните разходи, свързани с мерките, които тя има за цел да финансира, а в други случаи да бъде по-ниска от тези разходи.

33 Следва да се добави, че този прочит на точка 56 от Решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, е в пълно съответствие с редакцията на решението, щом като тази точка се вписва в едно по-широко разсъждение, предназначено да даде отговор на въпроса дали разходите за бактериологични изследвания и за изследване за трихинелоза, извършени в съответствие с вторичното право на Общността, се покриват от таксата на Общността,

събирана от държавите членки за здравните инспекции и проверки на прясното месо по реда на същото това право на Общността, или последното разрешава на посочените държави да събират специална такса, която би се добавила към таксата на Общността с цел да покрие тези разходи.

34 Доколкото в рамките на разглеждането на преюдициалното запитване по делото, приключило с Решение по дело Stratmann и Fleischversorgung Neuss, посочено по-горе, Съдът не е отговорил на въпроса дали такса, събирана по реда на глава I, точка 4, буква б) от приложение А към Директива 85/73, трябва да бъде под формата на фиксирана сума, от посоченото решение не би могло да се направи какъвто и да било извод относно отговора, който следва да бъде даден на този въпрос.

35 По-нататък, следва да се изтъкне, че едно тълкуване на глава I, точка 4, буква б) от приложение А към Директива 85/73, съгласно което такса, събирана по реда на тази разпоредба, не би могла да бъде съставена от няколко елемента, се оборва от Решение по дело Feyrer, посочено по-горе.

36 Всъщност в точка 26 от посоченото Решение по дело Feyrer, в която се прави позоваване на глава I, точка 4, буква б) от приложение А към Директива 85/73, Съдът припомня, че съгласно член 2, параграф 3 от тази директива, понастоящем член 5, параграф 3 от нея, „общата сума за таксите [събирани]“, на която се позовава тази разпоредба, не трябва да надвишава реалните разходи по инспекцията. А една „обща сума“ на таксата непременно се сформира от събирането на няколко нейни съставни елемента.

37 Обстоятелството, че разглежданата в настоящия случай такса е съставена от различни разходни пера, следователно не е само по себе си в състояние да доведе до несъвместимост на тази такса с глава I, точка 4, буква б) от приложение А към Директива 85/73.

38 В това отношение следва да се допълни, че в настоящия случай не се оспорва, че разглежданата такса не надхвърля реалните разходи. От това следва, че и в това отношение тази такса не е в противоречие с глава I, точка 4, буква б) от приложение А към Директива 85/73 (вж. в този смисъл Решение по дело Feyrer, посочено по-горе, точки 27 и 29).

39 По същите съображения посочената такса също така не е в противоречие с член 1 и с член 5, параграф 4 от Директива 85/73.

40 Накрая, следва да се установи, че противно на това, което поддържа Комисията, целите за прозрачност и за избягване на нарушаването на конкуренцията допускат събирането на такса като посочената в първото твърдение за нарушение на Комисията.

41 Що се отнася, на първо място, до целта за прозрачност, важно е да се отбележи, че тъй като посочената такса разкрива ясно и подробно естеството на отделните елементи, от които е съставена, тя позволява на длъжника да узнае точния състав на общата сума за таксата и по този начин го поставя в състояние, от една страна, да внесе промени в организирането на своята дейност, за да оптимизира нейното функциониране, по-конкретно като си спести някои разходи, и от друга страна, когато това е необходимо, да сравни своите разходи с разходите на други икономически оператори.

42 Що се отнася, на второ място, до целта за избягване на нарушаването на конкуренцията, следва да се припомни, че това избягване се осъществява не чрез въвеждането на такса с еднаква стойност за цялата Европейска общност, а чрез приемането на хармонизирани правила в областта на финансирането на инспекциите и здравните проверки на прясното месо (вж. в този смисъл Решение по дело Feyrer, посочено по-горе, точка 40). Така бяха хармонизирани мерките за инспекция и проверки, както и, видно от член 5, параграф 1 от Директива 85/73 и от глава I, точки 4 и 5 от приложение А към нея, различните разходни пера, които могат да бъдат взети под внимание при определянето на таксата на Общността.

43 А доколкото не е установено, нито пък се твърди, че таксата, предвидена в § 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн, покрива разходни пера, различни от предвидените от правната уредба на Общността, или надвишава сумата на реалните разходи, тя не е в състояние да постави под съмнение целта за избягване на нарушаването на конкуренцията, преследвана с Директива 85/73.

44 С оглед на тези съображения следва да се установи, че доводите, изтъкнати от Комисията в подкрепа на първото ѝ твърдение за нарушение, не може да бъдат приети.

45 От това следва, че първото твърдение за нарушение, повдигнато от Комисията, трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто твърдение за нарушение

46 С второто си твърдение за нарушение Комисията упреква Федерална република Германия в това, че след 1 януари 2007 г. не е изпълнила задълженията си по член 27, параграфи 2, 4 и 10 от Регламент № 882/2004, като не е адаптирала разпоредбите на § 4 от Закона за прилагане на провинция Шлезвиг-Холщайн към тези разпоредби.

47 Що се отнася до това твърдение за нарушение, следва да се отбележи, че в диспозитива на мотивираното становище от 6 юли 2006 г. не се съдържа твърдение за неизпълнение на задължения от Федерална република Германия по член 27 от Регламент № 882/2004, който впрочем е започнал да се прилага едва от дата, по-късна от датата, на която това становище е нотифицирано на посочената държава членка.

48 При тези условия следва да се разгледа дали второто твърдение за нарушение, направено от Комисията в подкрепа на нейния иск, е допустимо.

49 В това отношение е важно да се припомни, че съгласно практиката на Съда в рамките на иск, предявен на основание на член 226 ЕО, наличието на неизпълнение на задължения трябва да се преценява с оглед на действащото общностно законодателство към момента на изтичането на срока, който Комисията е определила за съответната държава членка, за да се съобрази с нейното мотивирано становище (вж. по-конкретно Решение от 9 ноември 1999 г. по дело Комисия/Италия, C-365/97, Recueil, стр. I-7773, точка 32 и Решение от 5 октомври 2006 г. по дело Комисия/Белгия, C-275/04, Recueil, стр. I-9883, точка 34).

50 Макар и исканията, съдържащи се в исковата молба, по принцип да не могат да бъдат разпростирани отвъд твърдяното в диспозитива на мотивираното становище неизпълнение на задължение, това не променя обстоятелството, че е допустимо Комисията да иска установяване на неизпълнение на задължения, източникът на които е в първоначалната версия на общностен акт, впоследствие изменян или отменян, които са запазени с нови разпоредби. Обратно, предметът на спора не би могъл да бъде разпростиран към задължения, произтичащи от нови разпоредби, които нямат еквивалент в първоначалната версия на съответния акт, тъй като това би означавало нарушение на съществени за редовността на производството по установяване на неизпълнението процесуални изисквания (вж. в този смисъл Решение от 12 юни 2003 г. по дело Комисия/Италия, C-363/00, Recueil, стр. I-5767, точка 22 и Решение по дело Комисия/Белгия, посочено по-горе, точка 35).

51 В конкретния случай е установено, че таксите или налозите, посочени в член 27, параграфи 2, 4 и 10 от Регламент № 882/2004, могат, както е видно по-конкретно от втората от тези разпоредби, буква б), да бъдат определяни като фиксирани суми.

52 При това положение се налага изводът, че тези такси и налози се отличават основно от таксите, които държавите членки са можели да събират по реда на

глава I, точка 4, буква б) от приложение A към Директива 85/73, които, видно от точка 32 от настоящото решение, не е можело да бъдат под формата на фиксирана такса, а е трябвало да съответстват на реалните разходи.

53 От това следва, че с второто си твърдение за нарушение Комисията е разширила предмета на спора, така както е виден от мотивираното становище, до задължение, възникнало по силата на Регламент № 882/2004, който няма свой еквивалент в Директива 85/73, и с това тази институция е нарушила съществените процесуални изисквания за редовността на производството, което трябва да доведе до установяване на неизпълнение на задължения.

54 Следователно второто твърдение за нарушение на Комисията трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

55 С оглед на гореизложеното искът на Комисията следва да бъде отхвърлен в неговата цялост.

По съдебните разноски

56 По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Федерална република Германия е направила искане за осъждане на Комисията и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля иска.

2) Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски.

Подписи